

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Mgr. I.V.**, zast. JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem se sídlem Aranžérská 166, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15, Praha 1, PO BOX 9, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2010, č.j. 6/2010-150-SPR/3,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, ze dne 6.5.2010, č.j. 6/2010-150-SPR/3, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 9.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Svobody, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně správních agend (dále jen "Magistrát") č.j.: 179039/2009, ze dne 30. března 2009. Tímto rozhodnutím správní orgán nevyhověl žádosti žalobkyně ze dne 7. února 2009 o trvalé vyřazení vozidla tov. zn. Dacia 1310, RZ X, výr. číslo X, z registru silničních vozidel.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalobkyně tvrdí existenci rozporu napadeného výroku s § 13 odst. 2 ve spojitosti s § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.

Žalobkyně je toho právního názoru, že v § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. je věta poslední speciální k větě třetí, neboť obsahuje zvláštní úpravu doložení žádosti o vyřazení

vozidla, podávané z důvodu podle odstavce 1 písm. a). To znamená, že pokud žadatel žádá o vyřazení vozidla z registru (právě a jen) z toho důvodu, že vozidlo zaniklo nebo zanikl účel jeho dalšího využití, pak není povinen předkládat potvrzení o převzetí autovraku, ale musí (nějak jinak) doložit způsob zániku vozidla nebo jeho dalšího využití. To je ostatně v souladu s logikou zákonné úpravy: pokud totiž vozidlo zaniklo (např. bylo zcela zničeno), případně zanikl účel jeho využití (např. bylo odcizeno, začalo sloužit jako objekt k bydlení či jako zdroj pro náhradní díly), nemůže ho vlastník předat na vrakoviště, S tímto výkladem koresponduje i ustanovení § 14 odst. 2 věta poslední, podle něhož žadatel o vyřazení vozidla nemá povinnost odevzdat správnímu orgánu registrační značku v případě, že vozidlo bylo trvale vyřazeno z provozu z důvodu jeho zániku nebo odcizení. Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí naproti tomu uvedl: *„Odvolací orgán k tomu uvádí, že k trvalému vyřazení vozidla z registru silničních vozidel je v souladu s §13 odst. 1 v souvislosti s § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. nezbytné doložení způsobu zániku vozidla, vydané k tomu oprávněnou osobou podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech ”* To je ovšem výklad, který jde jednoznačně nad rámec dikce § 13 odst. 2 věta poslední zákona č. 56/2001 Sb., neboť toto ustanovení konkrétní způsob doložení zániku vozidla nebo jeho dalšího využití nestanoví. Ostatně ani stanovit nemůže: vlastník vozidla by mohl jen stěžít doložit potvrzením vydaným oprávněnou osobou podle zákona o odpadech např. to, že mu bylo vozidlo odcizeno, že shořelo nebo že ho někdo jiný (nezávisle na jeho vůli či dokonce proti jeho vůli) rozebral na součástky.

Žalobkyně v druhém okruhu žalobních námitek uvedla, že skutkový stav, který odvolací správní orgán (jakož i správní orgán I. stupně) vzal za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem. V projednávaném případě žalobkyně podala žádost o trvalé vyřazení vozidla z registru z důvodu uvedeného v § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., tj. proto, že vozidlo zaniklo, případně zanikl účel jeho využití. Na podporu tohoto zákonného důvodu uvedla v Čestném prohlášení ze dne 16.1.2009 (dále jen „Čestné prohlášení“), že v roce 1995, kdy dlouhodobě pobývala v zahraničí, prodal vozidlo její otec jí neznámým osobám rumunské národnosti tzv. na součástky, tzn. k fyzickému rozebrání vozidla na náhradní díly. Kupujícího prý její otec pověřil, aby vyřídil všechny formality, které se prodeje vozidla týkaly. Tyto informace dostala žadatelka zprostředkovaně od otce a nic bližšího jí již otec o této záležitosti nesdělil. V roce 2000 pak zemřel a žadatelka žádné další informace ani doklady vztahující se k automobilu či jeho prodeji nemá a nenašla je ani v otcově pozůstalosti. Vzhledem k tomu, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. v březnu 2009) nebyl kromě žadatelky známý jiný zdroj (listina či svědek), který by mohl výše uvedené skutečnosti potvrdit (doložit), žadatelka sepsala pro účely tohoto řízení čestné prohlášení, které předložila správnímu orgánu I. stupně jako listinný důkaz. Správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán z tohoto čestného prohlášení vyšly a skutečnosti v něm uvedené vzaly za skutkový základ pro svá rozhodnutí. Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žadatelka dozvěděla, že její matka (JUDr. E.H.) a bratr (RNDr. M.L.) si v hrubých rysech pamatují na některé okolnosti prodeje vozidla a že jsou v případě potřeby schopni k této věci vypovědět před správním orgánem jako svědci. Pro případ, že by správní orgán I. stupně, případně odvolací správní orgán, považoval za potřebné tyto důkazy provést, navrhla žadatelka ve svém odvolání ze dne 24.4.2009 jejich svědecké výpovědi jako důkazy. Zároveň

však výslovně upozornila, že tito svědci zjevně nevypoví nic jiného ani bližšího, než žadatelka uvedla ve své žádosti a čestném prohlášení. Správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán na tyto důkazní návrhy nereagovaly. Žalobkyně se tedy domnívá, že správní orgány zjevně neměly ve správním řízení důvodné pochybnosti o pravdivosti čestného prohlášení žalobkyně o tom, že vozidlo prodal její otec v roce 1995 občanům rumunské národnosti na náhradní díly (pokud by tyto pochybnosti měly, jistě by provedly důkaz výpověďmi dvou navržených svědků). Z těchto dvou podstatných skutečností (tj. prodeje již tehdy starého vozidla na náhradní díly v roce 1995 a následného časového odstupu 15 let) podle názoru žalobkyně s faktickou jistotou vyplývá závěr, že v současné době vozidlo fyzicky neexistuje, nebo přinejmenším neexistuje jeho užitná podstata (účel) v důsledku rozebrání na náhradní díly ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 51/2006 Sb. Ačkoli uvedený skutkový stav nebyl prokázán přímými důkazy, ale jen řetězcem dostupných důkazů nepřímých, nemohou být o něm (podle názoru žalobkyně) důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. V tomto ohledu správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán porušily též ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se dopustily chybné úvahy při hodnocení podkladů pro rozhodnutí, v důsledku čehož rozhodly v rozporu s obsahem správního spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního. Žalobkyně v závěru vyslovila obavu, že pokud by správní orgány vyložily platnou zákonnou úpravu tak, že její žádosti nelze vyhovět, znamenalo by to, že její vozidlo nelze z registru legálně vyřadit - tedy, že její problém nemá zákonné řešení.

Ve lhůtě pro podání žaloby žalobkyně žalobu doplnila žalobní bod uvedený v čl. IV.B. odst. 7 své žaloby o skutečnosti, že vozidlo (tov. zn. Dacia 1310, RZ X, výr. č. X) bylo vyrobeno v roce 1988. V době, kdy jej prodal otec žalobkyně občanům rumunské národnosti na součástky (v roce 1995), tak bylo staré již 7 let. V současné době je to tedy již 22 let od výroby vozidla.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že rozhodoval o žádosti žalobkyně o trvalé vyřazení předmětného vozidla v souvislosti s jeho prodejem. Kupující byl navíc pověřen k převodu automobilu, jak žalobkyně uvedla, což nesplnil. Proto je v registru silničních vozidel uvedena jako jeho provozovatel i nadále žalobkyně. Protože prodej vozidla není podle zákona č. 56/2001 Sb. důvodem k jeho trvalému vyřazení, nemohl správní orgán v I. stupni řízení rozhodnout jinak než rozhodl. Navíc vlastnické vztahy nejsou předmětem zkoumání správního orgánu, ten vystupuje v daném případě jako registrační orgán (viz Rozsudek Krajského soudu v Brně 44 Co 283/2007-116). Žalovaný trvá na tom, že v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu vyhodnotil všechny předložené podklady, které hodnotil podle své úvahy, každý jednotlivě ve vzájemných souvislostech, dospěl žalovaný k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou. K čestnému prohlášení žalobkyně žalovaný uvádí, že po formální stránce takový pojem platný správní řád nezná, avšak i když informace v něm žalobkyní uvedené byly podpůrně použity správním i odvolacím orgánem, nelze význam prohlášení přeceňovat a v souvislosti s trvalým vyřazením vozidla z registru silničních vozidel nahrazovat jím snad podmínky stanovené pro tento správní úkon zákonem č. 56/2001Sb. Ten stanoví zejména v § 13 podmínky, kterými jsou mimo jiné odevzdání registračních značek, technického průkazu a osvědčení o registraci

vozidla a zejména prokázání zániku motorového a přípojného vozidla nebo zániku účelu jejich využití. Dále žalovaný připomíná, že podle § 11 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb., jsou osoby jichž se zápis v registru silničních vozidel týká, povinny požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel nejpozději do 10 pracovních dnů od vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje. Protože žalobkyně nebyly výše uvedené zákonné předpoklady k trvalému vyřazení jejího vozidla z registru silničních vozidel splněny, navíc vozidlo bylo prodáno cizinci, rozhodl žalovaný v odvolacím řízení v souladu s platnou právní úpravou a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. Žalovaný k žalobním námitkám žalobkyně uvádí, že informací a podkladů pro rozhodnutí ve věci měl správní orgán I. stupně i žalovaný dostatek, a nebylo proto nutno s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti, ale i vyjádření samotné žalobkyně, využít jí navržených svědků. Zánik vozidla, kterým žalobkyně argumentuje, ale i neexistence jeho užitné hodnoty - účelu, jak uvádí, je třeba v souvislosti s § 2 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. prokázat a doložit. Prodej vozidla cizinci, občanu rumunské národnosti, lze chápat jako možný vývoz vozidla do zahraničí, který podléhá zcela jinému režimu. Vyvezené vozidlo může být v zahraniční provozováno, může se ale objevit znovu v České republice, apod. Pokud není likvidace jednoznačně prokázána nemůže vozidlo trvale vyřadit. Závěrem uvedl, že si není vědom porušení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě výrazněji nedotkl žalobních bodů. V nich žalobkyně argumentuje a nepřímými důkazy prokazuje, že 22 let staré vozidlo zaniklo rozebráním na součástky. Žalobkyně vysvětluje a dokazuje, proč o této skutečnosti nemohla správním orgánům předložit listinný důkaz, když její vozidlo prodal na součástky její, dnes již zesnulý otec v době, kdy pobývala dlouhodobě v cizině, a kdy proto nemohla ovlivnit samotný prodej, ani okolnosti tohoto prodeje. Dále argumentuje tím, že platnou zákonnou úpravu vyřazení vozidla z registru na žádost podle § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 56/2001 Sb. není možné vykládat jazykovým výkladem doslovně, neboť pak by správní orgány nemohly rozhodnout o vyřazení vozidla z registru ani v (natolik legitimních) případech, kdy vozidlo bylo původnímu vlastníku odcizeno, tj. ukradeno. Ani v případě krádeže vozidla totiž vozidlo nezaniká, ani nezaniká účel jeho využití ve smyslu § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., přičemž původní vlastník pochopitelně nemůže předložit potvrzení provozovatele vrakoviště o převzetí autovraku ve smyslu § 13 odst. 1 písm. c) a odst. 2 cit. zákona. V souladu s ustálenou správní praxí však správní orgány v případě krádeže vozidla stabilně rozhodují o vyřazení vozidla z registru na žádost, a de iure tak porušují doslovné jazykové znění nešťastně formulovaného ust. § 13 odst. 1 a 2 cit. zákona (žalobkyně v tomto ohledu žádá soud, aby se žalovaného na tuto ustálenou správní praxi dotázal). Žalovaný tedy na str. 3-4 svého vyjádření ze dne 10.11.2010 neříká pravdu, když uvádí: *"Pokud nemá správní orgán k dispozici náležité argumenty o likvidaci vozidla a pokud jeho likvidace není zcela jednoznačně prokázána a doložena, nemůže v souladu s platnou právní úpravou vozidlo z registru vozidel trvale vyřadit."* Žalobkyně opakuje, že nechce a nemůže platnou zákonnou úpravu obcházet např. tím, že ve své žádosti o vyřazení vozidla uvede nepravdu nebo zkreslí okolnosti, za kterých její otec prodal vozidlo na součástky. Z tohoto důvodu ji v dané situaci, do které se dostala zcela nezaviněně, nezbyvá

nic jiného, než požádat soud, aby platnou zákonnou úpravu vyložil způsobem, který je v souladu s jejím účelem.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu tento postup umožňuje ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.

V projednávané věci vycházel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., správní orgán rozhodne o trvalém vyřazení motorového vozidla a přípojného vozidla z registru, pokud

a) motorové vozidlo a přípojný vozidlo zaniklo nebo zanikl účel jejich využití,

b) zaniklo pojištění odpovědnosti z provozu vozidla týkající se registrovaného vozidla a nebyla-li ve lhůtě čtrnácti dnů od zániku pojištění odpovědnosti z provozu vozidla uzavřena nová pojistná smlouva o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla týkající se téhož vozidla, na základě které vznikla nejpozději uplynutím této lhůty povinnost pojistníka platit pojistné a povinnost pojistitele poskytnout pojistné plnění pro případ pojistné události (netýká se vozidel dočasně vyřazených z registru),

c) vlastník motorového vozidla předloží potvrzení o převzetí autovraku, vystavené provozovatelem zařízení ke sběru autovraků podle zvláštního právního předpisu 6a).

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. „Obecní úřad obce s rozšířenou působností trvale vyřadí vozidlo z registru na žádost jeho vlastníka. Tuto skutečnost vyznačí v technickém průkazu vozidla a v registru silničních vozidel. Se žádostí o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel předloží vlastník motorového vozidla potvrzení o převzetí autovraku vystavené provozovatelem zařízení ke sběru autovraků podle zvláštního právního předpisu 6a). Vlastník vozidla přitom odevzdá tabulky s přidělenou registrační značkou. Jedná-li se o žádost o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel podle odstavce 1 písm. a), je vlastník motorového a přípojného vozidla povinen doložit způsob jeho zániku nebo jejich dalšího využití.

O žalobních námitkách soud uvažil následovně:

V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně zpochybnila výklad § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., který zastává žalovaný.

Žalovaný, rovněž tak správní orgán, nezdůvodnil zastávaný výklad, že trvalé vyřazení vozidla, pokud nejde o prodej ale zánik vozidla dle § 13 odst. 1 písm. a) nutně vyžaduje předložení potvrzení o převzetí autovraku. Takový výklad z ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., nevyplývá, neboť jeho poslední věta se vztahuje obecně k jakékoliv situaci dle § 13 odst. 1 písm. a), kdy motorové vozidlo a přípojné vozidlo zaniklo nebo zanikl účel jejich využití, a podle toho jakým způsobem zaniklo, je správní orgán povinen vést dokazování a rámci něho vyžadovat příslušné dokumenty. Ze znění ust. § 13 odst. 2 citovaného zákona nevyplývá povinnost ve všech případech zániku vozidla a zániku účelu předložit potvrzení o převzetí autovraku, neboť mohou nastat situace, kdy předložení takového potvrzení není možné, a závislost splnění podmínky uvedené v poslední větě od splnění podmínky uvedené ve větě třetí ust. § 13 odst. 2 citovaného zákona z gramatického výkladu také nevyplývá. Výklad zastávaný žalovaným je rovněž nelogický, protože v případě zcizení vozidla, nemůže pochopitelně žadatel o trvalé vyřazení předložit potvrzení o převzetí autovraku, a tomuto důvodu zániku odpovídá i znění § 14 odst. 2 věta poslední citovaného zákona, podle něhož žadatel o vyřazení vozidla nemá povinnost odevzdat správnímu orgánu registrační značku v případě, že vozidlo bylo trvale vyřazeno z provozu z důvodu nejen jeho odcizení ale i v případě jeho zániku. To znamená, že v případě zániku odcizením bude také správní orgán povinen vyžadovat důkazy o existenci této skutečnosti (např. nahlášení odcizení vozidla na policii apod.). Mohou nastat další situace, kdy nelze předložit potvrzení o převzetí autovraku nejen v případě, kdy vozidlo bylo odcizeno, ale i v případech, kdy začalo sloužit jinému účelu (např. jako muzeální exponát). Soud tím v žádném případě nechce zavést praxi, která by mohla vést k obcházení ekologické likvidace autovraků, pouze zdůrazňuje, že správní orgány jsou povinny důsledně rozlišovat důvody tvrzeného zániku nebo zániku účelu využití motorového vozidla, a podle toho vést dokazování a vyžadovat důkazy k naplnění podmínky ust. § 13 odst. 2 věty poslední zákona č. 56/2001 Sb. Jestliže žadatel tvrdí, že vozidlo neexistuje a předloží k svému tvrzení důkazy, musí se jimi správní orgán zabývat a zhodnotit je, a v případě, že dospěje k závěru, že jsou nedostatečné musí alespoň provést důkazy žadatelem navrhované, a mít na paměti, že neexistující skutečnost nelze prokázat, žadatel může prokazovat pouze okolnosti vedoucí zániku či neexistenci vozidla. Jako důkaz přitom může sloužit, pokud správní orgán nepřijme jako důkaz čestné prohlášení, výpověď žadatele do protokolu nebo výslech žadatelem navržených svědků, apod. Ze znění § 13 odst. 2 věty poslední zákona č. 56/2001 Sb. (*„povinen doložit způsob jeho zániku nebo jejich dalšího využití“*) přitom vyplývá, že důkazní břemeno má žadatel. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný vyložil ust. § 13 odst. 2 věty poslední zákona č. 56/2001 Sb., v rozporu s jeho doslovným zněním i v rozporu s jeho účelem; v důsledku nesprávného výkladu tak vydal nezákonné rozhodnutí.

V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí obou správních orgánů je v rozporu se správním spisem.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v žádosti o trvalé vyřazení vozidla doručené dne správnímu orgánu dne 19.2.2009, jehož přílohou bylo Čestné prohlášení, uvedla jednoznačně, že vozidlo neexistuje, neboť bez jejího vědomí či souhlasu vozidlo prodal její zemřelý otec na

součástky, netvrdila však, že vozidlo prodala. Důvod zániku je z Čestného prohlášení jasně patrný; jelikož bylo vozidlo zcela rozebrané na součástky, vozidlo v době žádosti již neexistuje, nebo-li zanikl jeho účel využití, neexistující věc nelze prodat. V prvostupňovém rozhodnutí, kterým žádosti nebylo vyhověno se v odůvodnění uvádí: „prodej vozidla nezakládá důvod k trvalému vyřazení“...“ ale k provedení evidenční změny“ a „nebyl doložen způsob zániku vozidla ve smyslu § 13 odst. 2...“. Z uvedeného je nepochybné, že závěry odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se míjí nejen s důvodem zániku vozidla tvrzeným žalobkyní v žádosti, ale v důsledku nesprávného výkladu § 13 odst. 2 věty poslední zákona č. 56/2001 Sb., navíc není závěr správního orgánu, že žalobkyně nedoložila způsob zániku vozidla nijak odůvodněn, přestože v odůvodnění je zmíněno Čestné prohlášení, správní orgán neuvedl, jak zhodnotil skutečnosti v prohlášení předložené, porušil tak ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

V odvolání žalobkyně zpochybnila shodně jako v žalobě výklad ust. § 13 odst. 2 věty poslední citovaného zákona zastávaný žalovaným a zdůraznila, že netvrdila, že jde o prodej ale o zánik vozidla, a opakovaně poukázala na skutečnosti uvedené v Čestném prohlášení přičemž nabídla správnímu orgánu výslech svědků mající potvrdit skutečnosti žalobkyní tvrzené.

Žalovaný své rozhodnutí o zamítnutí odvolání odůvodnil takto: „*Odvolací orgán k tomu uvádí, že k trvalému vyřazení vozidla z registru silničních vozidel je v souladu, s § 13 odst. 1 v souvislosti s § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., nezbytné doložení způsobu zániku vozidla, vydané k tomu oprávněnou osobou podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. 185/2001 Sb.")*. To v daném případě nebylo v průběhu řízení zjištěno. Prodej vozidla, který jako důvod jeho vyřazení z registru silničních vozidel odvolatelka uvádí v žádosti o vyřazení ze dne 7. února 2009, ani rozbrání vozidla na náhradní díly, který uvádí ve svém odvolání proti rozhodnutí Magistrátu, není důvodem k trvalému vyřazení vozidla na vlastní žádost. Proto její žádosti nemohlo být správním orgánem v 1. stupni vyhověno.“ Z citovaného odůvodnění vyplývá, že v důsledku nesprávného výkladu ustanovení § 13 odst. 2 poslední věta 2 zákona č. 56/2001 Sb., (když nyní již rozhodnutí pojednává, nejen o prodeji vozidla ale i o zániku vozidla), se odvolací správní orgán vůbec nezabýval důkazní situací ohledně tvrzeného zániku vozidla, a to s odůvodněním, že žalobkyně nepředložila potvrzení o převzetí autovraku. Nijak se nevypořádal s důkazem předloženým žalobkyní ani jejím s návrhem na provedení výslechu svědků, v důsledku toho došlo k porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Soud musí přisvědčit žalobkyni, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem, a proto rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), zrušil.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí, dílem pro nezákonnost spočívající v nesprávném výkladu ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a dílem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby, repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu